

Joel C. Rosenberg

Machtsstrijd in Jeruzalem

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Voor mijn neef Luke, met de diepste liefde en de liefdevolste wensen.

Personages

Amerikanen

Marcus Ryker – speciale agent van de CIA
Richard Stephens – directeur van de CIA
Martha Dell – onderdirecteur van de nationale inlichtingendienst (DDI),
CIA
Peter Hwang – speciale agent van de CIA
Andrew Clarke (POTUS) – president van de Verenigde Staten
Barry Evans – Amerikaanse nationale veiligheidsadviseur
William McDermott – tweede nationale veiligheidsadviseur
Margaret ‘Meg’ Whitney – minister van Buitenlandse Zaken
Kailea Curtis – agent van de diplomatieke veiligheidsdienst
Geoff Stone – hoofdagent van de diplomatieke veiligheidsdienst
Carl Roseboro – onderdirecteur van de Amerikaanse geheime dienst
Robert Dayton – Amerikaanse senator (Iowa, democratisch), lid van het
inlichtingencomité van de Senaat
Annie Stewart – hoofdadviseur van senator Robert Dayton op het gebied
van buitenlands beleid
Carter Emerson – dominee van de Lincoln Parkkerk, Washington
Maya Emerson – vrouw van de dominee

Russen

Oleg Stefanovitsj Kraskin – hoofdassistent en schoonzoon van wijlen
president Loeganov
Michail Borisovitsj Petrovski – president van de Russische Federatie
Nikolaj Vladimirovitsj Kropatkin – onderdirecteur van de FSB

Iraniërs

Grootayatollah Hossein Ansari – Hoogste Leider van Iran
Yadollah Afshar – president van de Islamitische Republiek Iran

Mahmoud Entezam – commandant van de Iraanse Revolutionaire Garde
Dr. Haydar Abbasi – Iraanse kernwetenschapper en leider van het Iraanse raketprogramma

Israëli's

Reuven Eitan – minister-president van Israël
Asher Gilad – directeur van de Mossad
Tomer Ben Ami – onderdirecteur van de Shin Bet

Palestijnen

Ismail Ziad – president van de Palestijnse Autoriteit
Amin al-Azzam – grootmoefiti van Jeruzalem
Hussam Mashrawi – hoofd van de waqf en schoonzoon van de grootmoefiti

Saoedi's

Faisal Mohammed – monarch van het Koninkrijk Saoedi-Arabië
Abdulaziz bin Faisal – troonopvolger en minister van Defensie
Abdullah bin Rashid – directeur van het Algemeene Inlichtingendirectoraat

Turken

Ahmet Mustafa – president van de republiek Turkije
Hamdi Yaşar – producer van het Al-Sawt satelliettelevisie netwerk

Anderen

Abu Nakba – hoofd van Kairos
Mohammed al-Qassab – lid van Kairos
Maxim Sjeripov – lid van Kairos
Amina Sjeripova – lid van Kairos
Dr. Ali Haqqani – lid van Kairos

‘Wat verlichte heersers en goede generaals in staat stelt de vijand bij iedere zet te verslaan en buitengewoon succes te bereiken is voorkennis. Voorkennis kan niet aan geesten worden ontlokt; het kan niet worden afgeleid door vergelijking van voorgaande gebeurtenissen of door de berekeningen van de hemelen, maar het moet worden verkregen van mensen die kennis hebben van de situatie waarin de vijand verkeert.’

Sun Tzu, De kunst van het oorlogvoeren

Deel 1

1

Washington, D.C. – 15 november

Ze kwamen eraan. Hij wist dat ze eraan kwamen, en hij wist waarom – ze kwamen om hem te vermoorden, om de president te vermoorden en om iedereen die hen in de weg stond te vermoorden.

Ze kwamen om een rekening te vereffenen.

De Verenigde Staten hadden in te weinig tijd te veel schade veroorzaakt. Dat soort acties kon niet getolereerd worden. Het moest afgestraft worden. Er moest voor worden betaald op de hoogste niveau, te beginnen bij de man die verantwoordelijk was voor het aanvalsbevel.

Wanneer en waar de aanvallen zouden plaatsvinden, hoeveel man er onderweg was en hoe ze precies zouden aanvallen, was niet duidelijk. Het harde werken en de talloze terabyte aan telefoongesprekken, e-mails, sms-berichten en andere elektronische communicatie die de afgelopen maand onderschept waren, hadden de zeventien Amerikaanse inlichtingendiensten pijnlijk weinig concrete feiten opgeleverd, en de weinige aanknopingspunten die er waren gevonden, waren nauwelijks doorslaggevend.

Maar waarom zou je de dreiging van moord en chaos een heerlijke avond laten verzieken? dacht Marcus Ryker terwijl hij onder de douche vandaan stapte en zich afdroogde. Hij was nooit iemand geweest die zich liet verlammen door angst, en daar zou hij nu zeker niet mee beginnen. Hij was opgegroeid in Front Range in Colorado, en had altijd de grenzen opgezocht, zeker als tiener, om de opwinding van het onbekende te ervaren en alles uit het leven te halen wat erin zat. Hij was nooit afgeschrikt door gevaar; het trok hem juist aan en liet hem opleven. Zijn zussen hadden hem altijd een adrenalinejunk genoemd, en dat was waarschijnlijk wel terecht. Toch was hij tegenwoordig niet meer zo roekeloos als in zijn jeugd. Dat maakte hij zichzelf in elk geval wijs. De jaren, de ervaringen, het verlies en de immense pijn hadden zijn meest dwaze instincten verfiend, hoopte hij, en misschien zelfs wel getemperd met wat wijsheid.

Hij maakte de kluis in zijn slaapkamer open, haalde zijn Sig Sauer P229 eruit, stopte daar een vol magazijn in, klikte een kogel in de kamer en schoof het wapen in zijn schouderholster. Daarna pakte hij twee reservemagazijnen en maakte die aan zijn riem vast voordat hij de kluis weer dicht en op slot deed. Hoewel er genoeg zorgwekkende berichten onderschept waren, was er geen geloofwaardig teken dat er binnenkort waar dan ook in zijn vaderland aanvallen gepleegd zouden worden, laat staan in Washington. Maar je kon nou eenmaal niet voorzichtig genoeg zijn.

Nadat hij de voordeur van zijn appartement open had gedaan, keek hij de straat door. Er was niet veel verkeer, maar het was dan ook nog vroeg. Behalve een paar tieners die aan de overkant van de straat op een stoepje zaten, zag hij niets verdachts. Ervan zeker dat alles veilig was, liep Marcus op een flink tempo door de straat en de hoek om, waar zijn Nissan Stanza uit 1986 geparkeerd stond. Die was lelijk, bruin en verroest, en bijna even oud als Marcus zelf, maar op de een of andere manier reed hij nog en – nog belangrijker – hij was afbetaald. Marcus stapte in en startte de motor.

Twee straten verderop stopte Marcus bij een bloemist, waar hij veel te lang binnen bleef om een geschikt boeket uit te zoeken. Er waren te veel soorten. Te veel kleuren. Hij kon zich niet eens herinneren wanneer hij voor het laatst bloemen had gekocht. Uiteindelijk koos hij een bos narcissen en betaalde contant.

Ze hadden afgesproken om zeven uur. Tegen de tijd dat hij bij het huis kwam, was het bijna twintig minuten over. En nergens een parkeerplaats te bekennen. Uiteindelijk vond hij drie straten verderop een plekje. Nu zou hij nog later aankomen, maar de wandeling zou zijn zenuwen misschien wat tot rust brengen.

Eindelijk bij zijn bestemming aangekomen stapte hij de veranda op, klopte op de metalen hordeur en wachtte onder de brandende lamp tot er werd opengedaan. Het was een frisse avond en er kwam een stevige bries van de rivier de Potomac. In zijn verbleekte blauwe spijkerbroek, laarzen en een zwarte trui over zijn witte T-shirt had hij het niet echt koud. Hij vroeg zich echter wel ineens af of hij niet een pak had moeten dragen, of in elk geval een overhemd. Na alles wat er de afgelopen jaren was gebeurd, waren er dingen die hij niet kon vergeten, hoe hard hij daar zijn best voor deed. Er waren ook dingen die hij zich maar

moelijk kon herinneren, en daarbij hoorden de regels van de etiquette.

Marcus klopte nog eens, deze keer harder, maar er kwam nog steeds niemand opendoen. Hoe langer hij op de krakende houten veranda bleef staan, hoe vuriger hij ging wensen dat hij thuis was gebleven, Chinees eten had besteld en in zijn joggingpak voor de televisie in slaap kon vallen. Pete Hwang bleef maar zeggen dat hij eens wat vaker moest uitgaan. Maar Pete was dan ook niet goed wijs. Natuurlijk waren ze vrienden. Pete was de beste vriend die Marcus nog had. Maar toch was hij niet goed wijs. Gescheiden. Vervreemd van zijn kinderen. Alleen in een nieuwe stad. En toch bleef hij volhouden dat hij genoot van zijn nieuw gevonden 'vrijgezellenbestaan' en probeerde hij Marcus van de bank af te krijgen om 'het spel weer te gaan spelen'.

En op dat moment, juist toen hij zich wilde omdraaien om terug te lopen naar zijn auto, ging de voordeur eindelijk open.

2

J e bent er,' zei Maya Emerson met haar kenmerkende zuidelijke accent.

'Sorry dat ik te laat ben,' zei Marcus. 'Maar ik heb deze voor je meegenomen.' Hij liet de bloemen zien en het gezicht van de oude, donkere vrouw begon te stralen.

'O, daar ben ik dol op! Wat lief van je. Marcy zal ze prachtig vinden. Ze heeft het al de hele week over je, en narcissen zijn haar lievelingsbloemen. Hoe wist je dat?'

Toen Marcus zijn schouders ophaalde – hij had het helemaal niet geweten – stapte de stevige vrouw de veranda op om hem een knuffel te geven en hem op beide wangen te zoenen, en zoals altijd eiste ze dat hij hetzelfde deed. Pas toen liet ze hem binnenkomen. Toen Maya om een hoek was verdwenen, trok Marcus zijn jas uit en hing hem aan de kapstok. Tegelijk haalde hij het magazijn uit zijn pistool en klikte hij de kogel uit de kamer, waarna hij zowel het magazijn als de losse kogel in zijn jaszak stopte.

De geuren die vanuit de keuken de hal in kwamen zweven, waren hemels en lokten hem verder het huis in. Gebraden rundvlees. Aardappelpuree met jus. Zoete maïskolven. Zelfgebakken chocolate chip cookies en een pot verse koffie. Uit de woonkamer klonk het knetteren van een haardvuur, vergezeld door de geur van brandend dennenhout. En iemand speelde prachtig op de piano. Dat was ongetwijfeld Marcy.

Toen hij naar de keuken liep, begon hij zich eindelijk te ontspannen. Hij hield van dit huis en hij hield van deze mensen, en hij wist heel goed dat het een beetje dom van hem was om zich ook maar een moment zenuwachtig te maken. Maya en Carter Emerson waren nu midden zeventig, en ze waren al meer dan vijftig jaar getrouwd. Carter, een onderscheiden Vietnamveteraan, was al zeker veertig jaar dominee van de Lincoln Parkkerk. En sinds Marcus die kerk was gaan bezoeken, had

het stel hem zo ongeveer geadopteerd en werd hij constant uitgenodigd voor het avondeten op woensdagavond voor de kerkdienst en voor de lunch op zondag na de kerkdienst. Door zijn werkschema kon hij niet altijd op hun uitnodiging ingaan, en zelfs als hij vrij was, zei hij niet altijd 'ja'. Hoofdzakelijk omdat hij hun niet tot last wilde zijn. Die twee hadden zo veel anderen die hun tijd en liefde opeisten. Toch waren zijn herhaaldelijke weigeringen geen reden voor hen om te stoppen hem uit te nodigen, en hij kreeg er nooit spijt van als hij op een uitnodiging inging. De Emersons waren de enige familie die hij ten oosten van de Mississippi had, en ze hadden hem bijgestaan in de donkerste dagen van zijn leven.

'Marcus, jongen, hoe is het met je?' bulderde Carter vanuit de keuken, waar hij bij het aanrecht een spinaziesalade in een grote houten schaal aan het opmaken was.

'Beter dan ik verdien, dominee.'

'Klopt als een bus,' lachte Carter.

Ondertussen was Maya druk bezig met de narcissen. Ze zette de bloemen in een vaas en plaatste die op de keukentafel.

'Bedankt voor de uitnodiging,' zei Marcus tegen Carter. 'Ik heb wel behoefte aan een avondje uit.'

'Dat wil ik geloven. Het is een stuk beter dan voor de televisie een Chinese afhaalmaaltijd naar binnen werken, toch?'

Met een grijns haalde Marcus zijn schouders op. Die man kende hem maar al te goed.

'Nou, ik hoop dat je honger hebt,' zei Carter terwijl zijn vrouw de gaarheid van het vlees controleerde. 'Maya heeft je lievelingseten klaargemaakt om te vieren dat je die geweldige nieuwe baan hebt. Ik kan niet wachten om er alles over te horen.'

Voordat Marcus antwoord kon geven, verscheen het knapste meisje ter wereld in de deuropening. Ze rende de keuken in en gooide haar armen om Marcus heen. Ze trok hem tegen zich aan alsof ze hem nooit meer los zou laten, en voor de eerste keer die dag – en voor de eerste keer in te veel dagen – gleed er een brede glimlach over zijn gezicht.

'Jongedame,' zei Carter, 'ik heb je toch gezegd dat dit de liefste jongen van de hele gemeente is? Je kunt hem maar beter voor je winnen voordat iemand anders hem voor je neus wegpikt. Kijk eens – hij heeft zelfs je lievelingsbloemen meegenomen.'

De kleindochter van de Emersons was nog maar negen jaar, maar ze was superintelligent en er straalde zoveel vreugde van haar af dat het nauwelijks te geloven was. Stralend tilde Marcus het magere meisje op en zwaaide haar in het rond. Ze gilte van het lachen en gaf hem een kus op elke wang. Meteen kuste Marcus haar terug, waarna ze naar de keukentafel rende, aan de bloemen rook en terug rende om hem nog eens te omhelzen.

Marcy was niet het enige kleinkind van Carter en Maya. Ze woonde echter verder weg dan de andere, en ze had zeker de meeste pijn geleden. Haar vader was verdwenen. Marcy had hem zelfs nooit ontmoet. Haar moeder woonde in Seattle en was vaker afkickklinieken en gevangnissen in en uit gegaan dan Marcus kon tellen. Elke keer waren 'opie en omie' naar Seattle gevlogen om te helpen, en elke keer hadden ze Marcy met zich mee teruggenomen. En nu was het dus weer zover. Ze zou in elk geval tot na Thanksgiving blijven, had Carter Marcus aan de telefoon verteld toen hij Marcus had uitgenodigd voor het eten, en waarschijnlijk tot na de kerst.

'Ik heb een tekening van jou gemaakt,' fluisterde Marcy. 'Wil je hem zien?'

'Graag,' fluisterde Marcus terug.

Hij zette haar neer en knipoogde naar Maya voordat hij achter het meisje aan naar de woonkamer liep. Daar gingen ze samen in een grote leunstoel bij de open haard zitten om Marcy's hele portfolio te bekijken, terwijl Carter een plaat van Duke Ellington opzette op de oude platenspeler in de hoek. Dit was de reden waarom Marcus die avond was gekomen. Hoe zou hij, met al die dreigingen voor hem en zijn land, 'nee' kunnen zeggen tegen Maya's kookkunsten en Marcy's knuffels?

Tijdens het eten draaide alles, zoals gewoonlijk, om Marcy. Ze at nauwelijks, maar ratelde aan een stuk door over wat ze had gezien in de dierentuin, die ze die dag met haar grootouders had bezocht. Marcus grapte dat ze wel verslaggeefster kon worden voor Animal Planet, maar dat vond het meisje maar niets. Ze zou dierenarts worden. 'De beste van de wereld.' Daar twijfelde Marcus niet aan.

Na het eten speelden ze een verkort, een uur durend spelletje Monopoly. Marcy veegde de vloer aan met de volwassenen. Binnen twintig minuten had ze haar grootmoeder al bankroet, en Carter en Marcus verging het niet veel beter.

Een paar minuten na negenen nam Maya het meisje mee naar boven om haar te wassen en in bed te leggen. Carter gaf Marcus een beker hete koffie en zette een tweede bord versgebakken koekjes op tafel. Marcus wilde het aanbod afslaan, maar bedacht zich meteen. Wie zou hij ermee voor de gek houden? Maya's koekjes waren simpelweg onweerstaanbaar, dus hij gaf toe aan de verleiding.

'Hoe is het met je ribben?' vroeg Carter terwijl hij in zijn lievelingsfauteuil ging zitten en zijn geliefde pijp opstak.

'Beter,' zei Marcus. Hij klopte op zijn zij en kreunde. 'Nou ja, wel beter, maar nog niet goed.'

'Nog gevoelig?'

'Een beetje.'

'Maar je loopt alweer hard?'

'Acht kilometer per dag – alleen maar omdat ik dan Maya's koekjes mag eten.'

Carter grinnikte en blies een paar rookwolken uit zijn mond. 'En hoe is het met Pete?'

'Pete is Pete – wat doe je eraan? Zijn arm geneest in elk geval goed.'

'Ontbijten jullie nog steeds elke zondag samen?'

'Elke week.'

'Nou, doe hem dan maar de groeten van me.'

'Zal ik doen.'

'En zeg hem dat hij morgen met je meekomt naar de kerk.'

'Dat vraag ik hem elke zondag.'

'En?'

'Hij weet altijd wel een smoes te verzinnen – hij is een koppige oude ezel.'

'Ligt het aan mijn preken of aan Maya's gezang?'

'Laat ik vooropstellen dat het niet aan Maya ligt,' antwoordde Marcus. 'Verder beroep ik me op mijn zwijgrecht.'

'Heel verstandig,' lachte Carter terwijl de naar kersen geurende rook boven zijn hoofd uit kringelde. 'Vertel me eens over je nieuwe baan. Ben je daar blij mee?'

De twee mannen hadden elkaar de afgelopen weken nauwelijks gezien, laat staan dat ze de tijd hadden gehad om rustig bij te praten over de laatste ontwikkelingen in het plotseling zo veranderde leven van Marcus.

‘Het is even wennen, maar ik denk dat ik mijn draai wel ga vinden.’

‘Maar bij het ministerie van Buitenlandse Zaken?’ vroeg Carter. ‘Ik zie je helemaal niet op een ministerie, jongen.’

Marcus haalde zijn schouders op. ‘Nou ja, het is niet gewoon het ministerie – het gaat om de DSS.’ Carter, die geboren was in Washington, wist dat hij daarmee de diplomatieke veiligheidsdienst bedoelde. ‘Het wordt een beetje zoals toen ik voor de geheime dienst werkte, maar dan misschien met wat minder reizen en hopelijk wat minder stress.’

Zodra Marcus die woorden uitsprak, wenste hij dat hij het anders had verwoord. Het was geen leugen. Niet echt. Maar de waarheid was veel ingewikkelder. Zijn baan voor de DSS was echt, maar het was een dekmantel. In werkelijkheid was hij in dienst genomen door de CIA.

3

Washington, D.C. – 16 november

Marcus stond vroeg op om te gaan hardlopen, langs het Capitool en de Mall.

Teruggekomen in zijn appartement nam hij een douche, kleeedde zich aan en liep naar Manny's Diner een paar straten verderop. Pete was er nog niet, dus koos Marcus een tafeltje, bestelde een kop koffie en ging de *Washington Post* zitten lezen.

Om tien voor half tien was er nog steeds geen spoor van Pete te bekennen. Toen Marcus op zijn telefoon keek en geen sms of e-mail van zijn vriend zag, begon hij zich zorgen te maken. Hij wilde Pete net opbellen om een uitleg te eisen toen er ineens een vrouw die hij nooit eerder had gezien tegenover hem ging zitten.

'Hoi, ouwe,' zei ze terwijl ze een menu pakte. 'Wat zullen we nemen?'

Marcus voelde zijn spieren aanspannen, hoewel hij de vrouw niet als een bedreiging zag. 'En wie mag jij zijn?'

'Je nieuwe partner,' zei ze zonder op te kijken.

'Wat zeg je?'

'Nou, nou, Ryker, je bent echt oud – word je nu nog doof ook?' grapte ze. Nu keek ze wel op omdat er een serveerster aan kwam lopen. 'Koffie – zwart. Roerei – droog. En... hebt u ook asperges?'

'Natuurlijk,' zei de serveerster.

'Mooi – dan wil ik asperges in plaats van aardappels, als dat mag.'

'Dat is prima.' De serveerster glimlachte en keek Marcus aan. 'En voor u?'

'Wilt u ons even alleen laten?' vroeg hij, waarop ze haar schouders ophaalde en naar de keuken liep.

Marcus draaide zijn hoofd weer om naar de mysterieuze vrouw die tegenover hem zat. Ze was bijna tien jaar jonger dan hij, een jaar of dertig, en ze had een licht getinte huid, chocoladebruine ogen en pikzwart

haar dat in een paardenstaart zat. Ze was atletisch gebouwd en Marcus vermoedde dat ze aan hardlopen deed. Ze droeg geen ringen – ze droeg zelfs helemaal geen sieraden – en haar handen waren eeltig en sterk. Haar nagels waren niet gelakt, maar wel zorgvuldig geknipt. Ze droeg een spijkerjasje over een zwart T-shirt en ongetwijfeld zat er een automatisch pistool onder die jas.

Voordat hij iets kon zeggen, schoof ze een leren mapje over de tafel. Dat herkende Marcus meteen, want hij had er zelf ook een. Toen hij het openmaakte, vond hij de badge en het identiteitsbewijs van de vrouw. Haar volledige naam was Kailea Theresa Curtis, en ze was speciaal agent van de DSS.

‘Je vriend Pete komt niet. Hij zit in een vergadering,’ zei ze.

‘Met wie?’

‘De directeur.’

‘Waarom?’

‘Ik vrees dat hij slecht nieuws te horen krijgt – hij is niet goedgekeurd voor actieve dienst.’

‘Waarom niet?’

‘Zijn arm geneest niet goed. Hij moet opnieuw geopereerd worden. Dat gebeurt woensdag. Daarom ben ik aan jou toegewezen. We hebben drie dagen om ons voor te bereiden op de reis van de NSA naar het Midden-Oosten, en we vliegen dinsdagnacht.’

Ze doelde op de nationale veiligheidsadviseur, generaal Barry Evans. Marcus wist echter nog niets van deze reis af. De directeur van de DSS noch zijn echte baas, CIA-directeur Richard Stephens, had er iets over gezegd. Toch geloofde hij haar om de een of andere reden direct.

Plotseling zoemde zijn telefoon. Hij kreeg een bericht.

‘Die komt van mij,’ zei Kailea. ‘Nu heb je mijn telefoonnummer.’

Toen ging zijn telefoon. Deze keer was het Pete.

‘Waar ben je?’ vroeg Marcus. ‘Ik dacht dat we –’

Maar Pete onderbrak hem, en Marcus luisterde terwijl Pete hem hetzelfde vertelde als Kailea net had gedaan. Even later legde Marcus zijn telefoon op de tafel.

‘Zie je, ouwe? Ik vertelde de waarheid.’ De vrouw glimlachte. ‘Probeer me even bij te houden. Om elf uur hebben we een briefing in Langley met de rest van het team van de generaal. Dus eet eerst even een ontbijtje en dan gaan we op pad. Begrepen?’ Toen verhief ze haar stem

alsof ze tegen iemand in een bejaardenhuis sprak. ‘Begrepen? Nu ontbijt. Later briefing!’

Marcus beet op zijn tong en nam een slokje koffie. ‘Nou, agent Curtis, wat is jouw verhaal?’

Voordat ze kon antwoorden, werd de stille ochtend verstoord door een explosie.

‘Gewoon de uitlaat van een auto,’ zei de serveerster toen ze met een beker en een koffiepot aan kwam lopen. ‘Dat gebeurt zo vaak.’

Maar Marcus wist wel beter. Dit was geen uitlaat. Het was een semi-automatische Glock die een 9mm kogel afvuurde. En dichtbij ook.

‘Kijk bij de achterdeur,’ zei Marcus terwijl hij snel opstond. ‘En zeg tegen de manager dat hij de deur op slot doet.’

Kailea knikte en liep meteen naar de keuken. Ondertussen zag Marcus dat haar hand bijna onmerkbaar naar een lichte bobbel op haar rug ging, waar haar wapen zat.

Marcus snelde langs de serveerster en ritste zijn leren jas open zodat hij gemakkelijk bij zijn Sig Sauer kon, hoewel hij die nog niet trok. Terwijl hij naar de voordeur liep, scande hij de blikken van de verschillende klanten die in Manny's Diner zaten. Geen van hen leek nerveus. Geen van hen keek geschrokken. Blijkbaar had geen van hen het schot gehoord, of het kon hen niets schelen, of ze namen, net als de serveerster, aan dat het een uitlaat was. Ze zaten op hun gemak een omelet te eten, de krant te lezen, een kruiswoordpuzzel in te vullen of op hun smartphone te kijken, zonder zich bewust te zijn van het gevaar – of eraan gewend doordat ze hun hele leven in het zuidoosten van Washington hadden gewoond.

Marcus stapte Eleventh Street in en keek naar links.

Het was bijna half tien op een frisse, wolkeloze, schitterende zondagmorgen, het soort dag waarop hij dankbaar was om in de hoofdstad van het land te wonen, zeker in de herfst. De bladeren die zich nog aan de takken vasthielden, waren levendig goud, rood, geel en oranje gekleurd. Maar de natuur zou haar gang gaan. Zelfs die bladeren zouden uiteindelijk op de grond belanden, waar ze over de stoep dansten en door de straten tolden in de frisse winden die aankondigden dat de winter voor de deur stond.

Toen hij niets bijzonders zag, keek Marcus naar rechts.

Ook daar was niets verdachts te zien. Alles was rustig. Er reden geen

auto's. Geen vrachtwagens. Er waren nauwelijks mensen op straat, alleen een paar meisjes die vlak bij de Diner met een springtouw speelden. Marcus hoorde geen gestamp van rennende voeten, geen geschreeuw, geen piepende banden en geen naderende sirenes. Het enige geluid was het klapperen van een verbleekte Amerikaanse vlag boven in een metalen paal voor de deur van de Diner.

'Alles is veilig aan de achterkant,' zei Kailea, die naast hem kwam staan. 'Heb jij iets?'

Marcus staaarde zwijgend door Eleventh Street en begon in noordelijke richting te lopen.

'Wat is er?' vroeg ze.

Marcus zei niets, maar hij ging harder lopen. Al snel begon hij te rennen en Kailea haastte zich om hem bij te houden. Toen ze bij East Capitol Street kwamen, stopte Marcus met een ruk voor een stomerij. Hij draaide zich naar rechts en richtte zijn aandacht op de bijna kale bomen van Lincoln Park. Op dat moment hoorde hij de Glock weer. Deze keer klonken er vier schoten vlak na elkaar. Nog geen seconde later klonk het geluid van een mitrailleur. Het was een AR-15, of misschien een M4, en de schoten werden bijna meteen gevolgd door de bloedstollende kreten die hij niet meer had gehoord sinds hij in Kaboel en Falloedja was geweest.

'De kerk!' schreeuwde Marcus, en hij zette een sprint in.